

Вѣйводата по християнски и славянски обичаи се распрести съ мѣнастиря и съ калугеритѣ. Друженъ хоръ отъ гласове печално проговори слѣдъ него:

Богъ на помощ!

Побратимката дойде въ женскій мѣнастирь. Привратникътъ тамъ е тактъ же стогодишентъ побѣлѣлъ старецъ; той сжщо много знае, но мълчи. Калугеркитѣ се моляха и пѣяха тропари само не при граба на катафалка, а прѣдъ образа на Пресвѣтая Богородицъ Дѣва Марія.

Побратимката бѣше позната почти съ всичкитѣ калугерки, защото често бѣ дохождала изъ Нейково, прѣзъ Чамъ-Дере, въ мѣнастиря на панаиръ. Игуменката ѝ се падаше роднина; тя подаряваше на мѣничката дѣвсѣйка Марійка свѣтчки и броевици, а послѣ ѝ проваждаше въ поларькѣ сръбски книжки.

Като видѣха една друга и като се поздравиха, тѣ двѣтѣ горчиво заплакаха. Игуменката пристисна къмъ сърдцето си побратимката,

— Скъпо моя Марійке! Прѣди нѣколко дена бѣше тукъ старий Стефанъ; той върви като младъ; всичко ми разказа; неговата стара тоже още е жива; двамата тѣ благославятъ моята Марійка.

— Ами Ганка намѣрихали?

Игуменката затрѣпера, поблѣднѣ и три пѣти се прѣкрѣсти:

— Нѣма защо да говоримъ за нея; тя вече не е отъ нашитѣ, за насъ тя се изгуби.

— Ами Еленка?

— Стана голѣма кокона, облича се съ атлази и фустани, и другарува все съ ханжмки и офицерки.

— Ами Петръ Катхрджията?

— Вчера бѣше тукъ съ казацитѣ; тѣ стоятъ тукъ наблизо въ Ески-Заарскитѣ лѣджи. Той кавваше че съ позволенieto на мютесарифина ще остави военната служба, макаръ и да му е жално за нея, а послѣ тутакси ще се ожени за Еленка и ще се посели въ Дуванъ —